

Revista Zorile

Un vestitor al prezenței lui Hristos

Zorile, Numarul 13

CUPRINS:

1. Chemați, Aleși Și Asigurați
2. Ce Este Chemarea Mea?
3. Duceti Până La Capăt Mântuirea Voastră
4. Paharul Meu Dă Pe Deasupra
5. Apărare Față De Rău
6. O Călăuză Spre Viață
7. Legături Trainice
8. Răbdare Credincioasă

CHEMAȚI, ALEȘI ȘI ASIGURAȚI

„Uitați-vă bine la Cel care a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufl etele voastre.” — Evrei 12:3

În Evrei, capitolul 12, Apostolul Pavel îi asigură pe cei consacrați că experiențele lor vor fi de o durată și dificultate suficientă astfel încât tăria de caracter și angajamentul lor vor fi încercate pe deplin. El aseamănă acele experiențe, și acea probă, cu o alergare sau o întrecere. Este o cursă care va fi câștigată nu de cei rapizi și iuți, ci de acei care suferă cu răbdare. „De aceea și noi, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice ne îngreuiază și păcatul care ne înfășoară așa de ușor și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea, privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și stă la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (vs.1, 2) Pavel previne pe frații lui că vor apărea împrejurări ce vor cauza ca unii să cadă de oboseală și să se îndoiască de capacitatea de a-și mai continua alergarea „pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.” — I Cor. 9:24; Fil. 3:14

SĂ FIȚI TRANSFORMAȚI

Unul dintre scopurile esențiale ale alergării la cursă a celor aleși este să-i aducă la o înțelegere treptată a propriilor slăbiciuni. Scopul nu este de a umili, ci de a dezvolta în ei o atitudine cât mai desăvârșită de supunere la voința lui Dumnezeu și la puterea transformatoare. Cine dorește să se înscrie la alergare, trebuie să prezinte lui Dumnezeu corpul său astfel renunțând la proprietate — dezmoștenind poftele și preferințele. „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă.” (Rom. 12:1) Cel care sfârșește alergarea, trebuie să fie transformat. „Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.” (vs.2) Doar dacă acei aleși pentru alergare se supun complet, precum este lutul în mâinile olarului, atunci poate fi realizat în ei procesul necesar de transformare. — Rom. 9:21

Descoperirea slăbiciunilor la cineva poate fi un lucru tulburător. Confrunțați de nereușitele pe care se așteptau să le fi învins mult mai înainte, frații care au alergat cel mai mult cad deseori în vulnerabilitatea îndoielilor. Cugetând la slăbiciunile lor timp de mai mulți ani, ei pot să pună la îndoială capacitatea lor de a mai continua alergarea. Unii spun: eu m-am așteptat să fiu mai puternic până acum, însă mă simt slab, poate chiar mai slab decât la început. Anume aici Satan poate intra și cauza alunecarea. Acei aleși să alerge la aceste întreceri se simt puternici la început. Totuși, pe măsură ce aleargă, ei se pot împiedica. Atunci când se poticnesc, ei devin tot mai mult conștienți de insuficiențele lor. Acea conștiință, oricât de importantă ar fi ea, poate cauza o mare buimăceală celor care aleargă, care doresc să-i servească lui Dumnezeu în mod desăvârșit. Este necesar ca cei aleși să-și afl e defectele și acest lucru nu este nici mirare, nici dezamăgire pentru Tatăl Ceresc. El a știut întocmai cât de slabi ei erau înainte de a-i chema și alege pentru a alerge la cursă.

LUPTA LUI PAVEL

Prin puterea lui Dumnezeu acei chemați și aleși au început alergarea, și este sigur că doar prin puterea Lui ei o vor săvârși. Pavel s-a luptat cu aceeași problemă a propriei slăbiciuni. „Căci nu practic binele pe care îl vreau, ci răul pe care nu îl vreau, iată ce fac! Și dacă ce nu vreau, aceea practic, nu

mai sânt eu cel care face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc deci în mine legea aceasta: când vreau să practic binele, răul stă lipit de mine. Fiindcă după omul dinăuntru îmi place legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii minții mele și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa din acest trup de moarte?... Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!...Astfel, deci, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu, dar cu firea păcătoasă slujesc legii păcatului.” (Rom. 7:19-25) Lupte neîncetate între intenția minții concepute de spirit și faptele trupului păcătos. Câmpul de bătălie este înăuntru al celor aleși.

Deși zădărnicit de slăbiciunea trupului său, apostolul nu indică faptul că-i este frică că aceasta îi va împiedica să-și facă chemarea și alegerea sigură. Din contra, el îl asigură pe Timotei că își făcuse chemarea și alegerea sigură. „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept; și nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc arătarea Lui.” (II Tim. 4:7, 8) Fără îndoială, Pavel a înțeles că faptul de a-și face chemarea și alegerea sigură nu necesita biruința lui asupra slăbiciunilor trupului înainte de a-și sfârși cursul. Faptul de a-și face chemarea și alegerea sigură nu se determină conform propriilor slăbiciuni. Cei aleși biruie pe parcursul alergării lor. Imperfecțiunile îi vor afecta pe cei aleși către sfârșitul cursului lor.

A ALERGA CU RĂBDARE

În Evrei, capitolul 12, apostolul îi încurajează cu convingere pe frații săi să îndure cu răbdare până la sfârșit diferitele împrejurări ale cursei. El citează multe exemple de efort credincios din Vechiul Testament, precum și ultimul exemplu de îndurare răbdătoare, Isus Cristos. El îi încurajează pe cei consacrați să reziste ispitei de a crede că alergarea este doar pentru alții care sunt mai calificați, sau pentru acei care sunt mai puțin îngreuiați de păcat. El cu îngăduință le amintește fraților săi că el, de asemenea, aleargă la întrecere, și că el este tot atât de ușor asaltat de păcat precum și ei. Apostolul le spune celor chemați și aleși că, deși Domnul care a făcut posibil pentru ei să se înroleze în cursă a fost perfect, El îi va aduce pe toți pe care i-a ales la finish dacă ei continuă să creadă că El are puterea și voința de a face așa, indiferent de propriile imperfecțiuni. Pavel îi îndeamnă pe consacrați să privească țintă la premiu, nu la slăbiciunile lor. El le

reamintește că Dumnezeu este Cel care răsplătește pe cei „care, prin stăruința în bine, caută slavă, cinste și nemurire.” — Rom. 2:7

CALIFICAȚI LA FEL

Premiul dat pentru sfârșirea alergării este atât de mare încât cei cu adevărat umili deseori găsesc că este greu să-și imagineze că-l pot obține, simțind că alții sunt mai calificați decât ei în alergare. Domnul, cunoscând vicleniile lui Satan, le reamintește celor aleși că sunt la fel de calificați să alerge la cursă. „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5:24) Satan știe că dacă poate face ca cei chemați și aleși să se îndoiască că sunt la fel de calificați pentru a alerge, mai este doar un mic pas pentru ca unii să creadă că nu au fost niciodată calificați să alerge. Domnul accentuează că toți cei care s-au înscris la cursă au apucat viața veșnică și prin aceasta la fel au scăpat de toată condamnarea anterioară.

Cei chemați și aleși își încep cursa fiind convinși de declarațiile din Romani, capitolele 5 și 8: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” (cap.5:1) „Acum deci nu este nici o condamnare pentru cei care sânt în Hristos Isus. Căci legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.” (cap.8:1, 2) Pavel le reamintește fraților săi că incapacitatea lui Israel de a face față standardului perfect al Legii Mozaice l-a lăsat în condamnare pentru faptele sale imperfecte. Acel standard perfect a dovedit că Israelul a slujit legii păcatului și a morții. Același capitol accentuează ulterior că acei care sunt în Isus Cristos umblă prin Spirit și sunt eliberați de toate aceste obligații; toate cerințele perfecte fiind îndeplinite de Cristos în folosul lor. Cei aleși, prin urmare, confirmă faptul că ei slujesc „legii Duhului de viață în Hristos Isus” la care s-a referit Pavel în Romani, capitolul 8, continuând, în toate condițiile, să creadă că în Isus Cristos ei sunt eliberați de legea păcatului și a morții.

STANDARDUL PERFECT AL LUI PETRU

Petru prezintă un standard perfect și ne spune că dacă acesta este urmărit, va permite celor chemați și aleși să rămână tari, neclintii sub influența corupției lumii înconjurătoare. „De aceea, dați-vă și voi toată silința ca să

uniți cu credința voastră virtutea, cu virtutea cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea.” (II Pet. 1:5-7) Apostolul își accentuează gândul în versetul 10: „De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră, căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată.” (vs. 10) Strong’s Bible Concordance definește cuvântul „alunecare” (#4417) ca „eșec în a atinge mântuirea, poticnire, împiedicare.”

Apostolul nu spune că dacă cineva face „lucrul acesta” înseamnă că-și va face chemarea și alegerea sigură. El spune că dacă cineva face aceste lucruri, nu se va poticni niciodată. Acela va fi ferit de momelile lumii, de căderile și eșecurile proprii care împiedică să-și facă chemarea și alegerea sigură.

Apostolul Iacov spune: „Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul.” (Iacov 3:2) Prin aceasta știm că toți cei chemați și aleși, incluzând și pe apostol, se poticnesc. Concluzia este că nimeni care este în Cristos nu împlinește suficient aceste lucruri pe care le-a enumerat Petru. Toți cei aleși rămân afectați de împrejurările lor lumești. Nimeni nu este ferit de slăbiciunile personale care împiedică să-și facă chemarea și alegerea sigură. Toți cei chemați și aleși se poticnesc.

ASIGURARE ABSOLUTĂ

Dacă acei aleși nu pot spera la biruință asupra asalturilor trupului care atât l-au nenorocit chiar și pe Apostolul Pavel, și nu pot atinge acele lucruri ale standardului perfect al lui Petru, de care nu s-a putut feri nici chiar Apostolul Iacov, cum pot ei să capete siguranța pe care a avut-o Pavel, că ei nu vor avea „eșec în atingerea mântuirii” din cauza slăbiciunilor, lipsurilor, poticnirii? Cum trebuie să-și facă chemarea și alegerea sigură cei care se poticnesc?

Apostolul Ioan răspunde: „Noi știm că am trecut de la moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte.” (I Ioan 3:14) Nu s-ar necesita efort din partea celor aleși să-și iubească frații, dacă frații lor ar fi perfecți precum Domnul este perfect. Asigurarea absolută al lui Ioan este că nu contează cât de slabi se simt cei care aleargă,

nu contează cât de puține lucruri din standardul perfect al lui Petru sunt în stare să facă, nu contează cât de necalificați ei se simt, însă dacă nu și-au pierdut iubirea pentru frații lor imperfecti, ei nu sunt pierduți. Mărturia lui Pavel, Petru și Iacov îi asigură pe acei chemați și aleși că slăbiciunile și incapacitățile lor proprii nu-i vor descalifica de la alergarea pentru premiul Înaltei Chemări. Dragostea pe care o au cei chemați și aleși pentru frații lor urmează a fi indicatorul decisiv al stării lor spirituale, indiferent de propriile slăbiciuni și insuficiențe.

UNICA PORUNCĂ

Domnul definește felul special de iubire de care vorbește Ioan. El face acest lucru printr-o poruncă directă adresată celor în alergare. Aceasta este unica Lui poruncă. „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea! Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea...Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, așa cum v-am iubit Eu.” (Ioan 15:9, 10, 12) Domnul a spus aceasta ca o poruncă deoarece este ceva care, prin puterea Spiritului Sfânt, alergătorii pot să împlinească. Cei aleși pot să-și iubească frații precum Domnul i-a iubit pe ei. Domnul și-a iubit frații cu o dragoste care este generată doar de către Spiritul Sfânt. În același fel, fiecare dintre cei aleși trebuie să se iubească unul pe altul cu același produs al Spiritului Sfânt care este mult superior oricărui lucru pe care lumea îl definește ca dragoste. Când acei care aleargă și se poticnesc își demonstrează capacitatea de a manifesta acest tip specific de dragoste față de frații lor care au neajunsuri proprii, atunci ei nu sunt dezaprobați pentru neajunsurile lor. În porunca Domnului este sugerat faptul că o lipsă a acelui tip special de dragoste indică o lipsă a Spiritului Sfânt.

Apostolul Ioan explică clar cum se face că cei aleși pot alerga la cursă pentru premiul Chemării Înalte și să nu fie descalificați din cauza imperfecțiunilor lor. „Copilașii mei, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor în apărarea noastră: pe Isus Hristos Cel drept.” (I Ioan 2:1) Cuvântul „a păcătui” în aceste versete semnifică „a se poticni, a cădea”. Acest fapt, în legătură cu porunca Domnului nostru din Ioan, capitoul 15, accentuează că chiar acel care i-a ales pe ei pentru cursă îi va apăra în fața dreptății Divine oricât de slabi sunt ei, atât timp cât ei continuă să se iubească unul pe altul precum îi iubește El. Doar dacă cei aleși neglijează să iubească pe toți ceilalți care au fost aleși, este cu puțință

ca ei să se despartă de dragostea lui Dumnezeu, și de El care vorbește lui Dumnezeu în apărarea lor.

Chiar și cei mai slabi, cu cele mai puține capacități, sunt în stare a iubi pe acei pe care Dumnezeu îi iubește. Prin această cale, cei puternici și cei slabi, alergătorii care doar încep și cei care sfârșesc alergarea, pot să-și facă chemarea și alegerea sigură.

PĂRTAȘI AI LUI CRISTOS

Cei aleși și-au început cursul cu o mare încredere în Tatăl lor și în prevederea Lui pentru viața lor în Isus Cristos. Proba lor este dacă ei vor sfârși alergarea cu încredere. „Căci devenim părtași ai lui Hristos dacă păstrăm până la sfârșit siguranța neclintită de la început.” (Evr. 3:14) De aici, este clar faptul că persoana trebuie să posede o încredere statornică că lipsurile sale n-o va lipsi de viața sa în Isus Cristos. Pe lângă aceasta, ea trebuie, prin puterea Spiritului Sfânt, să iubească pe toți ceilalți care au aceeași încredere. Acei alergători pot să-și facă chemarea și alegerea sigură, nu prin faptele lor perfecte, ci prin faptul că să nu-și piardă curajul în mințile lor reînnoite, fiind hotărâți de sfârșitul la care au fost chemați și aleși chiar dacă își dau seama cât de imperfecte sunt de fapt acțiunile lor. Să ne dăm prin urmare toată silința să urmăm îndemnul apostolului: „Deci să nu părăsiți încrederea voastră, care are o mare răsplătire.” — Evr. 10:35

CE ESTE CHEMAREA MEA?

Versetul cheie: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc captivilor eliberarea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsăți.” — Luca 4:18

Scripturi folosite: Luca 4

Oamenii din toate veacurile pot să se întrebe și să cerceteze țelurile și scopul existenței. Cum și unde găsește cineva un sens clar al vieții? Examinând această întrebare, creștinii trebuie de asemenea să se întrebe, Care este vocația, chemarea mea — ce mă cheamă Dumnezeu să fac și să fiu? Isus a dat un exemplu când a declarat că chemarea Sa era să fie misionar al îndurării pentru acei care trăiesc în sărăcie, în robie, în asuprire și cu incapacități. Învățăturile Sale trebuie să ne ajute să vedem importanța de a avea simpatie pentru alții care suferă și ne vor face să căutăm căi de a servi.

Domnul Isus fusese autorizat divin de puterea lui Dumnezeu să împlinească mesajul Evangheliei, ce va aduce „o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul.” (Luca 2:10) Precum este menționat anterior în versetul nostru, Luca 4:18, Isus ne declară chemarea Sa pentru serviciu, și folosește cuvintele pe care El le-a rostit despre sine în sinagoga din Nazaret, în Ziua de Sabat. Întorcându-ne la profeția din care este luat acest citat, citim: „Duhul Stăpânului meu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor blânzi.” (Isa. 61:1) Isus a fost astfel uns să-și împlinească lucrarea atunci când, la 30 ani, El a atins vârsta maturității, înfățișându-se Tatălui ca jertfă vie. El a fost botezat de Ioan la Iordan, și datorită acestei ungeri a lui Isus, el a mărturisit, zicând: „Și eu am văzut și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.” (Ioan 1:32-34) În aceeași direcție citim iarăși: „Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.” (Isa. 11:2) Tot astfel, același Spirit în Cristos este numit „Spirit al lui Cristos”, „cugetul lui Cristos” — „Să aveți în voi gândul [cugetul] acesta, care era și în Hristos Isus.” — Fil. 2:5

Ce înseamnă a avea gândul sau cugetul lui Cristos? Acest lucru înseamnă că noi trebuie să fim ascultători, iubitori, binevoitori, atenți și umili. Posedarea unei minți umile ne va ajuta să învățăm mai multe despre Tatăl nostru Ceresc iubitor, și despre voința Sa în viețile noastre. (Ioan 4:34; 5:30) Noi trebuie apoi să fim pregătiți a ne orienta gândurile să facem totul ce putem în fiecare zi pentru a trăi o viață care-i este plăcută Lui. Una dintre calitățile necesare pentru a fi acceptați de Tatăl este o dorință înflăcărată de a fi plăcuți Lui. Chiar precum a făcut Domnul nostru Isus în viața Sa, chemarea noastră este să facem voia lui Dumnezeu. Noi trebuie să urmăm instrucțiunile Domnului și să le acceptăm. Dorința noastră vie trebuie de asemenea să fie să lucrăm pentru a avea asemănarea de caracter a Învățătorului nostru. „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi.” — Col. 3:16

Ulterior vedem din lecția noastră că Isus a fost compătitor și a demonstrat simpatie față de alții. Acest lucru s-a manifestat de multe ori, precum este scris în versetul: „Când a văzut mulțimile, I s-a făcut milă de ele.” (Mat. 9:36) Isus era doritor să-și jertfească timpul și energia sa pentru alții. Atitudinea noastră trebuie să fie aceeași. Noi trebuie să fim dispuși să ne lepădăm de sine jertfindune trupul și interesele sale, și astfel să luăm parte la misiunea lui Isus de manifestare a îndurării.

DUCEȚI PÂNĂ LA CAPĂT MÂNTUIREA VOASTRĂ

„Astfel, deci, preaiubiții mei, după cum totdeauna ați ascultat, nu numai în prezența mea, dar acum și mai mult în absența mea, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după buna Sa plăcere, și voința și înfăptuirea.” — Filipeni 2:12,13

Referința noastră scripturală poate fi privită ca având două părți. Partea lui Dumnezeu este de a furniza [asigura] calea, adevărul, viața — mijloacele — și partea noastră este să folosim mijloacele și apoi să obținem premiul. Dumnezeu lucrează în noi prin Cristos, pe când în tăria lui noi ne ducem până la capăt mântuirea noastră.

PARTEA LUI DUMNEZEU

Trebuie ca fiecare să-și dea seama că buna Sa plăcere este de a-ți furniza o cale de a căpăta mântuirea. Acest lucru s-a împlinit prin faptul că și-a dat pe singurul Său Fiu născut, Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Cristos. El a murit pe cruce pentru a șterge, a lua păcatele lumii. (Col. 2:14) Continuând cu studiul nostru, scopul ne este de a arăta că aceste scripturi nu sunt un îndemn pentru lume în general, ci sunt făcute numai pentru Biserică — fiii lui Dumnezeu prin consacrare și concepere de Spirit. Se accentuează că noi nu putem, nici prin lucru, nici prin studiere, să dobândim chemarea Noii Creații. Totuși, după ce am venit în familia lui Dumnezeu prin Isus, faptele bune arată că noi am fost acceptați. Tatăl nostru vrea ca dorința noastră să fie de a fi plăcuți Lui în gând, cuvânt și faptă. Înfăptuirea lucrărilor sau faptelor bune arată că noi ducem o viață plăcută Tatălui nostru. Scripturile ne indică faptul că Dumnezeu nu are ca scop să ne ia în slavă neținând cont de eforturile noastre proprii. Faptul că îndemnul este de a munci, a trudi și a ne strădui spre ținta ce ne este pusă înainte, este expus atât de evident aici. „Străduiește-te să te prezinți aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului.” — II Tim. 2:15

Nici un verset nu sugerează că putem fi independenți față de Domnul nostru. Lucrarea perfectă a lui Cristos este baza lucrării noastre. O credință care spune că Cristos ne va mântui neținând cont de ce fel de viață zilnică ducem, este o credință nepotrivită. O credință corectă manifestată de consimțirea noastră trebuie să-și conformeze voința noastră la voința Domnului. Aceasta implică zel și vigilență, faptul că noi zilnic facem totul pentru a servi Tatălui și Fiului Său drag. Dorința Tatălui este ca noi să putem câștiga premiul mântuirii, „nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.” (Efes. 2:9) Acest lucru este posibil prin Isus, Mântuitorul nostru, și datorită îndurării lui Dumnezeu. Mântuirea noastră este de har; și ea necesita un preț de răscumpărare, care ulterior a furnizat mântuire de la moarte la viață — mântuire din păcat la dreptate. Harul Său face posibilă o transformare de la natura umană la natura Divină, dacă suntem credincioși până la moarte. Apostolul Pavel o numește „o mântuire așa de mare”. (Evr. 2:3) Partea lui Dumnezeu de asemenea face posibil să ne ierte păcatele trecute, ne curăță de condamnarea trecută, și ne acoperă greșelile neintenționate. El de asemenea ne încurajează să facem zilnic totul ce ne stă în puteri prin toate binecuvântările pe care le revarsă pentru noi din abundență.

ÎNVĂȚAȚI DE DUMNEZEU

Dumnezeu ne-a pus în școala lui Cristos până vom ajunge „la măsura staturii plinătății lui Hrisos”. (Efes. 4:13) Ni se spune: „Toți fiii tăi vor fi învățați de Domnul și mare va fi pacea fiilor tăi.” (Isa. 54:13) Fiii spirituali ai lui Dumnezeu „toți vor fi învățați de Dumnezeu.” (Ioan 6:45) Astfel toți acei care doresc vor fi „învățați de Dumnezeu” — sursa a toată cunoștința adevărată. Mesajul lui Dumnezeu primit prin credință este acceptat să fie Adevăr, și duce la înțelegere. El ne va conduce mai departe să ne punem toată încrederea noastră deplină în Cuvântul Său. Citim mai departe: „Căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere.” (Prov. 2:6) În Ioan urmează: „Oricine a ascultat pe Tatăl și a învățat de la El, vine la Mine.” (Ioan 6:45) Acesta este scopul de a căuta Cuvântul lui Dumnezeu al Adevărului. În acest fel, Tatăl nostru ne înscrie în școala lui Cristos. Domnul nostru Isus este marele Învățător al oamenilor prin numire de către Tatăl Ceresc, marele Învățător Conducător a toate.

PARTEA NOASTRĂ

Un aspect important al aflării în școala lui Cristos este că noi nu învățăm toate lecțiile deodată, ci treptat — „învățătură peste învățătură, regulă peste regulă;...puțin aici, puțin acolo.” (Isa. 28:10) Noi privim la aceste lucruri ca fiind mărgăritare ale Adevărului de la Geneza până la Apocalipsa. Speranța celor credincioși este că ei pot câștiga marea mântuire la „slavă, cinste și nemurire” (Rom. 2:7), pe care Dumnezeu le-a promis celor mai mult ca învingători. Îndreptățirea prin credință asigură o poziție legitimă înaintea lui Dumnezeu și necesită predarea a tot ceea ce avem, să fim atenți, veghetori și să ne rugăm, aducând voințele noastre în supunere totală față de Dumnezeu. După ce consacrarea ne este acceptată, noi suntem îndreptățiți, și știm că acest lucru se poate întâmpla doar o dată. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după buna Sa plăcere, și voința și înfăptuirea.” (Fil.2:13) Noi trebuie să ne facem partea noastră ca să fim blânzi, ascultători și supuși instrucțiunilor lui Dumnezeu. Noi ne arătăm supunerea față de El atunci când ne rugăm așa cum ne-a învățat Domnul nostru Isus: „facă-se voia Ta”. (Luca 11:2) Pavel a exprimat același punct de vedere pentru providența Domnului în toate afacerile vieții, dându-și seama că nimic nu se întâmplă de la sine celor care sunt într-o relație de legământ cu Dumnezeu, ca membri ai corpului lui Cristos. (Fapte 21:14) Urmașii Domnului trebuie să se roage în acest mod cu fermitate și cu o atitudine de supunere completă Tatălui.

VOIA LUI DUMNEZEU

Care este voia lui Dumnezeu pentru noi? (Vezi Marcu 3:35) Este de a da poporului Său consacrat ocazia, și capacitatea de a cunoaște despre planurile și scopurile Sale minunate, dezvăluite lor prin Spiritul Sfânt al înțelegerii. „Și Dumnezeul păcii, care a adus înapoi dintre cei morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, în temeiul sângelui legământului celui veșnic, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, lucrând în voi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos.” (Evr. 13:20, 21) Tatăl nostru Ceresc ne arată că voia Sa, și toate lucrările Sale, sunt în întregime de partea purității, de partea bunătății, dreptății și adevărului — tot ce este împotriva păcatului. Apoi ea se manifestă în grija Sa providențială asupra tuturor intereselor noastre pentru binele nostru cel mai înalt. Ea se poate arăta în cuvintele: „Tatăl vostru a găsit plăcere [bunăvoință] să vă dea împărăția.” (Luca 12:32) Voința Sa cuprinde faptul

de a avea pe copiii Săi în armonie cu voia Lui și zilnic să facă totul ce le stă în putere pentru a-I sluji. Dacă noi dorim să slujim Domnului Dumnezeuului nostru, vom face aceasta cu răbdare „Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Hristos.” (II Tes. 3:5) Să ne amintim scriptura: „Cât despre voi, până și perii de pe cap, toți vă sânt numărați.” (Mat. 10:30) Chiar cel mai mic interes al vostru nu este trecut cu vederea.

DARURI DE LA TATĂL

Dumnezeu ne dă daruri, și ele coboară la noi, precum este scris, „de la Tatăl luminilor.” (Iacov 1:17) Suntem asigurați că acestea sunt distribuite după voia Sa. (Ecles. 2:26) De fapt, toate binecuvântările noastre sunt darurile lui Dumnezeu. Noi avem „pace” (Ps.29:11), „tărie și putere” (Ps.68:35), „un duh nou” (Ezec.11:19), „odihnă” (Mat. 11:28), „har” (Ps. 84:11), „înțelepciune” (Prov.2:6) și „slavă” (Ps. 84:11). „cei care caută pe Domnul nu duc lipsă de nici un bine.” — Ps.34:10

„Dumnezeu este Acela”, precum se începe versetul din Filipeni 2:13, „care lucrează în voi”, care a permis toate lucrurile — boală, durere, necaz, amărăciune și la fel bucurie și veselie. Prin înțelepciune și putere Divină, dragostea va stăpâni peste toate lucrurile pentru totdeauna. Ea ne îndreaptă la o scriptură care a fost numită ca o formulă pentru traiul zilnic: „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu, al celor care sânt chemați după planul Său.” (Rom. 8:28) Aceasta este o confirmare a dragostei lui Dumnezeu pentru noi, și o confirmare că El va face ca totul să lucreze pentru creșterea și dezvoltarea noastră spirituală ca Noi Creații în Isus Cristos. Tatăl dorește să vă dea lucruri bune — „Domnul este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic.” (Ps.23:1) Dumnezeu Atotputernic, Marele Păstor, îi oferă Fiului Său, Domnul nostru Isus, marele privilegiu de a fi păstorul iubitor al turmei, și oile sunt hrănite de către Mesia în tăria Tatălui. (Mica 5:4) Continuând în Psalmul 23, versetele 2,3 citim că oilor li se dă „odihnă în pășuni verzi”, odihna credinței, și sunt hrănite și înviorate spiritual. Faptul că „El îmi dă odihnă”, ne îndreptățește la viață, deoarece ne încredem în numele Său și în meritul Său. El ne dă toate indicațiile trebuincioase, harul, mângâierea, pedeapsa, instruirea și grija necesară pentru a primi cele mai înalte binecuvântări spirituale care sunt veșnice. „Căile lui Dumnezeu sânt desăvârșite.” — Ps.18:30

GÂNDURI CONCLUSIVE

Deci să reținem ce trebuie să facem pentru a fi credincioși ca să ducem până la capăt mântuirea noastră. În special să reținem că partea lui Dumnezeu în textul temei noastre se înfăptuiește deoarece El este un Tată credincios. Ca Autor al Planului Veacurilor, el este în stare să îndeplinească totul prin minunatele Sale însușiri. Acest fapt ne este arătat în mod special prin iubirea Sa. Să ne întoarcem la Ioan 3:16: „oricine crede în El să nu piară, că să aibă viața veșnică.” El a asigurat mântuire din păcat, din moarte, de la imperfecțiune umană la perfecțiune umană; restabilire și viață deplină prin sângele vărsat al Fiului Său. Dorința Tatălui este ca cei doritori și ascultători dintre oameni să poată locui pe vecie pe un pământ restabilit și perfect, unde nimic nu le va provoca nici un rău.

Tatăl oferă o mântuire specială Bisericii — viață pe cel mai înalt plan, ceea ce înseamnă viață inherentă, viață veșnică, viață eternă. Prin harul Său El „v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (I Pet.2:9) El a chemat un popor pentru numele Său, „voi vă veți numi preoți ai Domnului.” (Isa. 61:6) Pe acei pe care îi cheamă, El îi pune în școala lui Cristos (prin Spiritul Sfânt), ca noi să putem înțelege „pe deplin, împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea;...ca să vă umpleți de toată plinătatea lui Dumnezeu.” — Efes.3:18,19

El ne învață prin Avocatul și marele nostru Învățător, Isus Cristos. El ne dă toate experiențele necesare pe calea necazurilor, bucuriilor și durerilor — lucrarea de modelare și lustruire a dezvoltării caracterului. El de asemenea ne furnizează o acoperire sub haina dreptății lui Cristos. Dând fiilor Săi orice ocazie de a-și face chemarea și alegerea sigură, El le oferă ajutor la timp de nevoie; căci El va termina acea lucrare care a început în noi, pentru că a promis că va face acest lucru. Noi știm că la sfârșitul acelei lucrări este o cunună a vieții, pe care El o dă celor mai mult ca învingători, „cei chemați, aleși și credincioși.” (Apoc. 17:14) „Preaiubiților, acum sântem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.” (I Ioan 3:2) Cei credincioși pot așadar cu adevărat să spună: „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în casa Domnului zile îndelungate.” — Ps.23:6

LĂUDAȚI PE DOMNUL

Scriitorul inspirat declară: „să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă... rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.” (Evr. 13:15) Și cât de potrivită este o astfel de faptă! Faptul de a aduce laudă indică apreciere, recunoștință și mulțumire. Oricum, pentru a oferi laudă, persoana trebuie să aibă o cunoștință despre favorurile și binecuvântările lui Dumnezeu. După ce a căpătat cunoștință de aceste lucruri, trebuie să urmeze devotamentul, cu laudă și mulțumire. Este bine, prin urmare, ca noi să numărăm zilnic binecuvântările noastre. Acei care fac astfel, vor afla că sunt mai bogați. Ei nu vor avea mai multe binecuvântări decât înainte, însă le vor aprecia mai mult și vor fi dispuși să ofere laudă, închinare și mulțumire.

Biblia asigură că multe din favorurile lui Dumnezeu sunt comune pentru toată familia umană, și nu în special limitate doar la acei care au devenit copii Lui printr-o consacrare deplină Lui. Astfel, Isus declară că Tatăl „face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drekți și peste cei nedrekti.” — Mat. 5:45

Toți ar trebui să aducă mulțumiri pentru binecuvântările care sunt comune tuturor; însă este o diferență între a aduce mulțumiri lui Dumnezeu și a oferi rugăciune — cerere. Domnul garantează privilegiul rugăciunii doar acelor care au venit în familia Lui ca copii — prin Cristos. Creștinul are anumite temeiuri pentru a aduce mulțumiri și a lăuda pe Dumnezeu; și motivele lui pentru a aduce laudă sporesc odată cu trecerea timpului, în timp ce rămâne în Domnul.

Scripturile indică faptul că oștile cerești aduc laudă lui Dumnezeu, recunoscând bunătatea Sa față de ei și față de noi. Poetul spune bine că „toți cei care văd și împărtășesc dragostea Lui” trebuie să aibă dorința de a-l aduce laudă și mulțumire. O inimă nerecunoscătoare nu se poate bucura în măsură deplină de binecuvântările Domnului.

Lauda adusă Domnului depinde foarte mult de dezvoltarea noastră în credința și cunoștința creștină. Noi vedem prevederea lui Dumnezeu în Cristos pentru păcatele întregii lumi. Vedem atotputernicia Lui manifestată pe parcursul evenimentelor și, pe măsură ce ochii înțelegerii noastre se deschid mai mult, noi percepem providența și interesul Său chiar în cele

mai mici afaceri ale vieții noastre ca creștini. Cuvintele Învățătorului sugerează aceasta în mod figurat, spunând: „până și perii de pe cap, toți vă sânt numărați.” — Mat. 10:30

Nu doar atunci când cântăm în voce noi aducem laudă Domnului! Scripturile ne spun să cântăm și să lăudăm pe El în inimile noastre. (Efes. 5:19) Această cântare în inimă — această laudă adusă Domnului din adâncul sufletului — este o experiență, o trăire ce are loc numai la fiii lui Dumnezeu consacrați și dezvoltați considerabil. Toată viața noastră trebuie să fie o cântare de laudă Domnului, și va fi, dacă vom merge cu credință pe calea îngustă.

PAHARUL MEU DĂ PE DEASUPRA

„Tu îmi pregătești o masă în prezența vrăjmașilor mei, îmi ungi capul cu untdelemn și paharul meu este plin de dă pe deasupra.” — Psalmul 23:5

„Paharul” este folosit pentru a simboliza diferite adevăruri și experiențe ce aparțin vieții creștinului și există o legătură strânsă între aceste adevăruri scumpe. Pentru a le înțelege clar trebuie să sporim aprecierea noastră cu privire la dragostea Divină și la legătura noastră cu planul Divin. Când Isus a instituit amintirea morții Sale, El a dat paharul ucenicilor Săi și i-a invitat să bea din el, explicând că acesta reprezintă sângele. Înainte de aceasta El i-a întrebat pe doi ucenici deai Săi: „Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu?” (Mat. 20:22) Evident, Isus s-a referit la acest „pahar” atunci când, în Grădina Ghetsimani, El s-a rugat: „dacă este cu putință, să treacă de la Mine paharul acesta.” (Mat. 26:39) În Psalm 116:13 citim despre „paharul mântuirii” și în Psalm 16:5, David scrie profetic despre Isus: „Domnul este partea mea de moștenire și paharul meu.” Apostolul Pavel pune în contrast „paharul Domnului” cu „paharul demonilor” — I Cor. 10:21

Ar fi confuz dacă am încerca să extragem același înțeles din toate aceste utilizări simbolice variate ale termenului „pahar”, deși au ceva în comun. Paharul Memorial, din care Isus și-a invitat ucenicii să bea, este explicat de El ca reprezentând sângele Său — viața Sa consumată pentru păcatele Bisericii și ale lumii. Noi, ca urmași ai lui Isus, suntem invitați să bem din acest pahar, fiindcă aceasta reprezintă că prin el, prin meritul sângelui Său vărsat, noi avem viață.

Noi ne împărtășim din paharul Lui și în înțelesul că noi ne depunem viețile noastre îndreptățite împreună cu El. Suntem „făcuți o tulpină cu El printr-o asemănare cu moartea Lui.” (Rom. 6:5) Conform Legii evreiești, a bea sânge era un lucru pedepsit cu moartea (Lev. 7:26, 27) și, prin urmare, când Isus a cerut ucenicilor să bea din paharul care reprezenta sângele Lui, era același lucru ca și a le cere să moară împreună cu El. Acest simbolism special al paharului se aplică deopotrivă întregii Biserici a lui Cristos. Isus și-a depus viața, și toți care vor trăi cu El și vor avea o parte în domnia

împărăției Sale trebuie de asemenea să-și depună viețile, „făcuți o tulpină împreună printr-o asemănare cu moartea Lui.” Aceasta este o chestiune individuală în sensul că fiecare persoană care se califică pentru o poziție în corpul lui Cristos trebuie să se dovedească credincios. Vedem prin urmare că simbolismul paharului se aplică la toți membrii corpului lui Cristos. Nu există multe pahare, ci numai unul, și întregul Cristos participă la acest unic pahar.

PAHARUL MÂNTUIIRII

„Paharul mântuirii” este în strânsă legătură cu paharul care simbolizează sângele lui Cristos. El poate fi considerat o extindere a aceluși simbol. Prin participarea în moartea lui Isus, membrii corpului lui Cristos ajung la marea mântuire despre care Isus a început să vorbească și acest lucru a fost adevărat întregii Biserici de către acei care L-au auzit. (Evr. 2:3) Această asociere de gândire a fost dată de către Isus când a spus ucenicilor: „pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața...o va găsi.” (Luca 9:24; Mat. 16:25) Aceste cuvinte au fost adresate ucenicilor atunci când Petru l-a sfătuit pe Isus să nu meargă la Ierusalim unde viața Sa va fi în pericol. Isus știa că îi sosise timpul să moară ca Răscumpărător al lumii, și doar prin supunere față de legământul Său de jertfă El putea să se aștepte să obțină „glorie, onoare și nemurire.” — Rom. 2:7

Același lucru este adevărat și la urmașii Învățătorului. David a scris: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” Dând răspuns la propria lui întrebare, David continuă: „Voi înălța paharul mântuirilor și voi chema Numele Domnului. Îmi voi împlini jurămintele făcute Domnului în fața întregului Său popor. Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El.” (Ps. 116:12-15) Ca și Isus, urmașii Săi adevărați au intrat într-un legământ cu Tatăl Ceresc prin jertfele lor, chiar până la moarte. (Ps. 50:5) Intrând pe această cale îngustă a jertfirii ce duce la viață prin moarte de sacrificiu, ei își dau seama că acum singura lor speranță de viață constă în credințioșia față de voturile lor de consacrare.

Toți urmașii Domnului acceptă acest aranjament și prevedere a marii mântuiri cu bucurie. Ei știu că a dobândi mântuire pe această cale va însemna mai întâi credință până la moarte. Ei cheamă numele Domnului pentru har la vreme de nevoie, ca ei să aibă tărie să fie credincioși. Ei știu

că moartea sfinților (Apoc. 2:10) este scumpă la Dumnezeu și că El îi va ajuta să fie credincioși până la moarte ca să dobândească mântuire în gloria împărăției. Acest pahar al mântuirii este simbolul aceluia care este comun pentru Cristosul întreg. Nu există nici o deviere de la acest aranjament prin care Isus și Biserica să ajungă la nemurire și gloria împărăției. Nu există o altă cale pentru a ajunge la natura Divină sau la înălțimile Muntelui Sion. Isus, fiind Mielul lui Dumnezeu, și-a dobândit poziția înălțătoare prin calea morții de sacrificiu, și acei care au parte cu El de această răsplată sunt doar acei care „urmează pe Miel oriunde merge El.” (Apoc. 14:4) Cu bucurie luăm noi acest pahar scump al mântuirii.

La acest pahar s-a referit Isus atunci când i-a întrebat pe ucenici: „Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?” (Mat. 20:22) Faptul că Isus i-a întrebat dacă vor bea acest pahar cu El denotă că el reprezintă ceea ce este comun tuturor membrilor corpului lui Cristos. Moartea de sacrificiu, ducând la viață dincolo de vâl, este comună tuturor. Există un pahar al morții și de asemenea un pahar al mântuirii pentru acei care, având o parte cu Cristos în această fază a planului Divin, își pierd viețile și făcând astfel, le vor câștiga.

PAHARUL PE CARE MI L-A DAT TATĂL

Când Isus era în Grădina Ghetsimani, doar cu câteva ore înainte de a fi răstignit, El s-a rugat Tatălui: „dacă este cu putință, să treacă de la Mine paharul acesta!” însă apoi a adăugat: „Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.” (Mat. 26:39) Aici Învățătorul folosește simbolul paharului pentru a reprezenta anumite experiențe de care El și-a dat seama ulterior că erau de neocolit, și care în anumite privințe erau specifice doar Lui. Chiar faptul că El a considerat posibilitatea ca acest pahar special să fie necesar, denotă că acesta nu a fost paharul la care toți membrii lui Cristos participă deopotrivă; nici nu era paharul care reprezenta vărsarea sângelui Său.

Isus a știut că voia Tatălui cu privire la El a fost ca El să moară ca Răscumpărător al lumii. El știa că doar prin moarte putea să ajungă la nemurire, natura Divină. Nu era nici o îndoială în mintea Lui despre acest lucru, și el era hotărât să împlinească acest legământ de sacrificiu, să bea acest pahar al morții, știind că dacă îl bea el va deveni un pahar al mântuirii. El știa că aceasta era voia Tatălui pentru El. Tipurile Vechiului Testament

au prefigurat aceasta și profețiile dezvăluiseră acest lucru ca fiind voia Tatălui. Însă acum El și-a dat seama că și alte experiențe urmau să vină asupra Lui. Pe lângă faptul de a muri, El putea acum vedea că trebuia să sufere rușine, ticăloșie și durere. El putea acum vedea că deși nu făcuse nimic rău, El urma să moară ca un răufăcător, acuzat că L-a hulit pe Dumnezeu Său.

Nu a fost nici o ezitare de a accepta acest pahar dacă aceasta era voia Divină — „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” (Ioan 18:11) Isus dorea să se asigure că acesta era paharul pe care îl dăduse Tatăl, și când prin răspunsul la rugăciunea Sa, El a fost asigurat că era acesta, nu a fost nici o ezitare, nici cea mai mică îndoială, nici o retragere înapoi de a face totul ce fusese scris despre El „în sulul cărții” — Ps. 40:7, 8

Uneori, paharul este folosit în Scripturi pentru a reprezenta experiențe individuale ale consacrațiilor. Aceste experiențe sunt cele mai potrivite pentru necesitățile individuale ale acelorora pentru care ele sunt prevăzute și sunt în armonie cu planul Divin întrucât aceasta se aplică la toți cei consacrați. În acest sens David a folosit simbolul paharului atunci când el a scris în textul nostru principal, „paharul meu este plin de dă pe deasupra”.

Mai înainte în acest psalm minunat, David ne reamintește de prevederile păstorului care sunt furnizate deopotrivă pentru toate oile Lui. La toate li se dă odihnă în pășuni verzi; toate sunt duse la ape liniștite și toate sunt păzite în timp ce umblă prin valea umbrei morții. În aceste referințe ni se reamintește de belșugul grijii lui Dumnezeu pentru tot poporul Său prin Adevăr, și asigurările făgăduințelor nespuse de mari și scumpe ale Cuvântului Său.

Dar prevederile paharului pot fi diferite în conformitate cu necesitățile individuale. Acest gând este confirmat în psalm, în special dacă urmărim peste tot simbolismul păstorului și oilor. Acei care sunt familiarizați cu rânduilele păstorilor ne spun că ei au folosit un pahar în legătură cu grija lor pentru fiecare oaie. De obicei aceasta era la sfârșitul zilei, la ultima strângere a oilor și cercetarea lor de vânătași și oboșală. Când, precum deseori ar fi cazul, păstorul găsea o oaie care era ostenită de experiențele zilei, și avea nevoie de atenție specială, atunci i se dădea o băutură răcoritoare dintr-un pahar pe care păstorul l-a folosit chiar pentru acest scop.

Ce gând prețios este ilustrat în așa mod! Noi știm că doar atunci când suntem în Cristos avem vreun drept să așteptăm favoruri Divine. Noi știm despre prevederile generale și abundente pe care Domnul le-a făcut pentru toate oile Lui, și în aceste prevederi noi cu adevărat ne bucurăm. Nu este nimic mai mult ce Tatăl Ceresc ar putea face sau spune pentru a ne asigura de dragostea Lui. Noi știm că atât timp cât continuăm să urmăm pe Bunul Păstor, ascultând totdeauna de glasul Lui, nu va fi nicicând lipsă de pășuni verzi sau odihnă, apă liniștită.

În simbolismul paharului, există o relație de legătură strânsă și de grijă personală și individuală care sugerează o tandrețe și căldură a dragostei care este aproape dincolo de capacitatea noastră de a înțelege. Fără a micșora realitatea grijii păstorului precum se manifestă ea însăși într-un înveliș al dragostei Divine așternut peste toate oile Sale, ni se dă această asigurare suplimentară că El cunoaște toate necesitățile noastre individuale și de asemenea le furnizează lor. Există multe astfel de ocazii de necesitate. Nu există perioadă când suntem mai slabi și în pericol de poticnire și cădere pe alături decât atunci când suntem înfumurați și nu ne sprijinim pe prevederile Bunului Păstor. În așa perioade, putem crede că suntem puternici, însă înțelepciunea Bunului Păstor descoperă înfumurarea noastră, și știind că dacă suntem lăsați să rămânem în puterea noastră proprie, e sigur că vom cădea înapoi și vom pierde calea. El toarnă un pahar de amărăciune, dezamăgire, umilință și necaz și îl ține la buzele noastre ca să putem bea și prin aceasta să îndepărtăm slăbiciunea. Doar atunci când cutremurăm gândindunelaside, noisuntemcuadevăratputerniciînDomnul, și orice experiențe ce produc această gândire adecvată sunt un pahar răcoritor.

Sunt perioade când un pahar de necaz ne-ar descuraja sau distruge, perioade când cea mai mare necesitate trebuie să fie încurajată printr-un pahar de dulceață, o experiență îmbucurătoare ce ne asigură de zâmbetul aprobării Bunului Păstor al eforturilor pe care le facem. În astfel de cazuri, putem fi siguri că paharul nostru va da pe deasupra de o prevedere bogată de tocmai experiențele exacte de care avem nevoie. Sunt multe modalități în care paharul nostru al bucuriei dă pe deasupra. E posibil să ni se îngăduie să vedem dovezi că Domnul ne-a binecuvântat eforturile de a purta mărturia acestui Adevăr; cineva poate manifesta interes în planul Divin prin eforturile noastre de a le spune vechea, vechea istorie. Ce bucurie este o astfel de experiență pentru acei care cu adevărat iubesc pe Domnul și Adevărul Lui.

Pavel ne-a asigurat de acest fapt atunci când a scris: „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu, al celor care sânt chemați după planul Său.” (Rom. 8:28) Ele lucrează împreună spre binele nostru fiindcă Bunul Păstor ne umple paharul și pentru că El cunoaște exact ce avem nevoie în fiecare clipă a umblării noastre cu El. Ce asigurare minunată, „paharul meu dă pe deasupra” — Bunul Păstor ne satisface din abundență necesitățile. Astfel, el continuă să ne înprospăteze și să ne întărească ca să-L putem urma prin ținutul uscat și însetat al unei lumi neprietenoase și prin „valea umbrei morții.”

Citim: „Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate din destul, să fiți plini de orice faptă bună.” (II Cor. 9:8) Acesta este modul lui Pavel de a spune că paharul nostru dă pe deasupra. Cuvântul grecesc tradus „a abunda” în acest pasaj semnifică „fără a socoti, fără a ține cont de”, sau cu alte cuvinte, dă pe deasupra. Această abundență a harului lui Dumnezeu este pretutindeni, și în toate lucrurile. Ar putea Bunul Păstor să facă mai mult pentru noi decât aceasta?

Răspunsul nostru la aceste provizii atât de bogate ale harului Divin ar trebui să fie așa precum a sugerat apostolul — și anume, ca la rândul nostru să fim „plini de orice faptă bună.” Cum ar putea unii din oile Domnului să fie indiferenți față de grija iubitoare a Bunului Păstor și să nu aprecieze ce se face pentru ei? Fie ca nimeni dintre noi să nu fie așa! Calea este îngustă și grea, dar cât de mare este privilegiul de a bea paharul morții împreună cu Isus, ca să ne împărtășim de paharul mântuirii împreună cu toți cei credincioși la prima înviere. Tăria de care este nevoie pentru a lua parte la suferință, moarte și glorie, este asigurată. Noi putem împreună să ne hrănim din pășunile verzi ale Adevărului hrănitor; și să ne împărtășim împreună din apele înviorătoare ale Cuvântului. Între timp, Bunul Păstor supraveghează necesitățile personale, făcând ca paharul experiențelor — tocmai experiențele de care avem nevoie — să dea pe deasupra. Astfel nu vom duce lipsă de tărie, nici de vreo altă calitate de care s-ar putea să avem nevoie, pentru a-L urma pe Bunul Păstor.

APĂRARE FAȚĂ DE RĂU

Versetul cheie „Eu sânt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi.” — Ioan 10:11

Scripturi selectate: Ioan 10:1-18

Pentru popoarele agrare din timpurile străvechi, ce aveau de-a face cu turmele și câmpia, remarcile lui Isus le-au atins coarda sensibilă. Pentru el păstorul era un observator cunoscut. El stătea cu turma lui zi și noapte, o ducea la pășune verzi în fiecare dimineață și veghea cu atenție și tandrețe pe fiecare oaie în decursul zilei. El se asigura ca atunci când se așternea noaptea toate să fie în stână în siguranță. (Ioan 10:3, 4) Echipat cu un baston îndoit pentru călăuzirea oilor, o nuia folosită ca armă și un laț sau praștie, el era pregătit să apere turma de animale de pradă precum urși sau lei; să-și dea viața, dacă era nevoie, pentru a apăra ceea ce era sub protecția lui. (vs. 11-13) Și totuși de bună voie le lăsa pe cele „nouăzeci și nouă” și ieșea în pustie, căutând-o pe cea pierdută. (Luca 15:4-6) Păstorul era o persoană cu onoare.

Simbolul bunului păstor nu rămâne fără o paralelă printre poporul Domnului astăzi care găsesc o mare mângâiere în faptul că au un Domn iubitor, o călăuză de încredere pe care se pot sprijini pentru protecție în mijlocul unei lumi rele și perverse. El este un frate mai mare, înțeleghător și stăpân, Marele nostru Preot care a trecut în „ceruri, Isus, Fiul lui Dumnezeu”. (Evr. 4:14-16) Mai apoi suntem instruiți „să ținem fără șovăire la mărturia nădejzii noastre” (cap. 10:23), pentru că nu avem un mare preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în orice privință a fost „ispitit în toate, asemenea nouă, dar fără păcat.” (cap. 4:15) Prin urmare să venim cu încredere la tronul harului, ca să căpătăm „har, ca să avem ajutor la momentul potrivit.” — vs. 16

În versetul cheie, Domnul nostru arată spre moartea Sa ce se apropia, spre jertfirea vieții Sale pentru oi. Nu era decât o singură cale pentru a deveni Păstorul adevărat. Acea era calea crucii, să se dea ca răscumpărare pentru toți. Prin această mare jertfă, El și-a demonstrat devotamentul misiunii Sale

prin faptul că a jertfit totul, chiar însăși viața, pentru acei care se încred în El, oaia iubită.

Nu contează câți alții ar putea pretinde a fi păstorul, El însă a declarat că este singurul Păstor adevărat și El și-a dovedit sinceritatea și iubirea prin jertfirea vieții Sale pentru ei.

Moartea Domnului nostru nu doar a satisfăcut dreptatea prin faptul că a dat răscumpărarea, ci de asemenea a deschis stâna care i-a dat Lui, Păstorului adevărat, privilegiul de a oferi accesul la Tatăl.

Profetul Isaia a scris: „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” (Isa. 53:6) Isus a purtat pedeapsa păcatelor noastre și ale voastre ca să nu mai rătăcim ca niște oi fără păstor. Cât de frumos este ilustrată această răscumpărare în pilda lui Isus cu oaia pierdută. „Fiindcă Fiul Omului a venit să mântuiască ce era pierdut. Ce gândiți? Dacă un om are o sută de oi și una din ele se rătăcește, nu lasă el pe cele nouăzeci și nouă pe munți și se duce să caute pe cea rătăcită? Și dacă se întâmplă s-o găsească, adevărat vă spun că are mai multă bucurie de ea decât de cele nouăzeci și nouă care nu se rătăciseră. Tot așa, nu este voia Tatălui vostru cel din ceruri să piară unul măcar din acești micuți.” — Mat. 18:11-14

O CĂLĂUZĂ SPRE VIAȚĂ

Versetul cheie: „Isus i-a zis: „Eu sânt calea și adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” — Ioan 14:6

Scripturi selectate: Ioan 14:1-14

Noi toți în anumite perioade am fost rătăciți sau aveam nevoie de îndrumare, fie spirituală sau fizică. Când ne rătăcim fizicește, aproape întotdeauna ne oprim pentru a cere indicații care să ne călăuzească încotro dorim să mergem. Când ne rătăcim spiritual, sau avem nevoie de îndrumare, de asemenea trebuie să ne oprim și să lăsăm ca să fim călăuziți. Unde ne putem adresa pentru conducere în acele timpuri, și cine este singurul Cel calificat să ne îndrume mereu?

Este foarte probabil că ucenicii se simțeau nedumeriți din punct de vedere spiritual după ce Domnul nostru le-a spălat picioarele, i-a dat bucata de pâine muiată lui Iuda, le-a spus că vor fi insultați, și le-a spus că Petru se va lepăda de El de trei ori. El și-a ascuns propriul necaz, și i-a consolată, astfel dând un exemplu tuturor urmașilor Săi. Ei nu erau siguri dacă Isus era cu adevărat Mesia. Ei aveau nevoie de asigurare, și Învățătorul a continuat să le dea cea mai bună și mai tare hrană spirituală pe care ei puteau s-o primească.

În versetul cheie, Isus le dă lămurit ucenicilor asigurările minunate că El este calea la Tatăl — singura cale prin care omul poate fi mântuit. „Eu sânt calea și adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” „Zdrobirea” corpului lui Isus a deschis calea îngustă la viață și a revelat, sau deschis, unicul acces la Adevăr. În timp ce căutăm să continuăm pe acea cale, iese la iveală un lucru ca fiind ferm stabilit, că în numele Lui este autoritatea de a dobândi mântuirea omenirii — „...nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” — Fapte 4:12

Isus continue reafirmând că El este exemplul prin care omul poate veni la o cunoștință a Tatălui și Creatorului Său, referindu-se la El ca fiind adevărul. Doar prin cuvintele Sale inspirate, instrucțiunile și conducerea

Sa, poate fi speranță de a veni în armonie cu Spiritul lui Dumnezeu, Spiritul adevărului.

Deoarece a fost imposibil pentru urmașii Domnului să-l vadă aievea pe Dumnezeu, unicul mod în care l-au putut vedea a fost în sens reprezentativ. Isus l-a înfățișat pe Tatăl pe deplin și în mod perfect. Văzându-l pe Isus, ei au văzut ceea ce a fost posibil de văzut din caracterul Divin — asemănarea și imaginea perfectă în trup.

Isus de asemenea spune că El este viața. Din cauza neascultării lui Adam, întreaga rasă era sub sentința Divină a morții, și nici unul dintre oameni nu putea din nou ajunge la condiția de viață fără El.

Domnul nostru spune clar că nimeni nu vine la Tatăl decât prin El. Noi trebuie să fim atrași de către Tatăl mai întâi, înainte de a putea veni la Isus, și apoi trebuie să venim la El înainte de a putea avea acces la Tatăl. „Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de la urmă.” (Ioan 6:44) Isus ne dă cunoștința necesară de a veni la Dumnezeu. Dumnezeu refuză să aibă de-a face cu acei care nu doresc să accepte sângele de sacrificiu pe care la prescrie El. „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți.” (Mat. 5:45) El nu recunoaște pe nici unul din slujitorii Săi decât pe acei care vin la El în modul stabilit. „Adevărat, adevărat vă spun că cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoț și un tâlhar.” — Ioan 10:1

LEGĂTURI TRAINICE

Versetul cheie: „Eu sânt vița, voi mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” — Ioan 15:5

Scripturi selectate: Ioan 15:1-17

Noi toți suntem născuți pentru a fi în relație cu cineva și avem nevoie ca acei alții importanți să fie productivi. Acești alții pot fi părinții noștri naturali, buneii sau alții. În dependență de situație, oricine din cei menționați mai sus vor avea o mare influență ca rol de model pentru noi.

Printre ilustrațiile foarte instructive și adânc semnificative folosite de Isus în decursul misiunii Sale pământești, noi avem minunata prezentare a posibilităților creștine ilustrată prin vița și mlădițele sale. Precum este folosită de Domnul nostru, ea cuprinde cea mai strânsă legătură — Tatăl ca fiind vierul, Domnul nostru vița și noi mlădițele — toți preocupați de același scop măreț — producerea roadelor. Această ilustrație este în mod special folosită să accentueze rodirea ce se așteaptă de la mlădițe. În acest scop, vierul veghează asupra relației lor cu via având grijă să curețe toate mlădițele care nu dau roade, și dând încă mai mare atenție acestora în timp ce împlinesc scopul Său de a produce măsuri sporite de roade. „Pe orice mlădiță care n-aduce roadă în Mine, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă.” — Ioan 15:2

În viețile noastre spirituale, Ioan spune că fiind în relație cu Isus este un lucru esențial dacă dorim să fim productivi în viețile noastre. El folosește exemplul unei vii pentru a ilustra cum trebuie făcută această legătură pentru ca să devenim roditori. Domnul nostru este vița și toți oamenii care sunt uniți cu El sunt mlădițele. Fiecare creștin este o mlădiță din momentul consacrării, și devine participant al rădăcinii. Precum nu ne așteptăm ca un pom fructifer să dea roade imediat, tot astfel nu ar trebui să ne așteptăm ca creștinii să producă imediat roadele Spiritului.

Orice mlădiță prezintă semne de viață datorită legăturii sale cu acea viță, și, ca rezultat, devine puternică, în cele din urmă dând rod. Mlădița ce nu are legătură cu vița, nu are valoare, tot astfel precum noi am fi fără valoare din punct de vedere spiritual fără o legătură cu Domnul nostru.

În fiecare primăvară mlădița își manifestă dezvoltarea prin faptul că produce cârcei, după care urmează frunzele și apoi flori. În sfârșit se vor produce roadele, care la început sunt foarte mici și necesită timp. Tot așa este și cu creștinul. Progresul se săvârșește sistematic și la timpul potrivit. Seva care dezvoltă roadele poate fi obținută doar prin legătură continuă cu vița și cu rădăcina făgăduinței. Dacă se separă, toate speranțele se veștejesc, precum și mlădița se usucă când este tăiată de la viță. Această sevă este puterea Divină care operează prin Domnul nostru Isus, prin Cuvântul Adevărului, prin urmașii lui Isus, și poate opera și în cel mai slab membru al corpului lui Cristos precum și în cel mai puternic.

Toți pomii fructiferi sunt supuși retezării sau curățirii care trebuie să aibă loc în fiecare an, și tot astfel fiecare creștin trebuie să se supună cu bucurie și umilință la toate curățirile pe care Vierul le-a văzut în înțelepciunea Sa cele mai bune să le permită în viețile lor. Fiecare ar trebui foarte atent să caute conducerea providenței Divine în viața sa și să înțeleagă că doar atunci când ei sunt co-lucrători împreună cu Dumnezeu, ei pot să săvârșească ceva. Cel mai important, noi trebuie să-l acceptăm pe Domnul nostru ca unicul și singurul model în viețile noastre. Aceste gânduri sunt exprimate minunat de către Solomon: „Recunoaște-L în toate căile tale, și El își va netezi cărările.” — Prov. 3:6

RĂBDARE CREDINCIOASĂ

„Ferice de cine rabdă ispita! Căci, după ce va fi găsit bun, va primi cununa vieții, pe care El a promis-o celor care Îl iubesc.” — Iacov 1:12

În epistola lui Iacov, el ne relatează că dacă răbdăm ispita noi vom primi o cunună a vieții, și ca urmași pe urmele lui Isus noi am învățat din Cuvântul lui Dumnezeu că trebuie să dezvoltăm și să menținem răbdarea în îndeplinirea voturilor noastre de consacrare. Calitatea răbdării poate fi definită ca continuând cu credință în durere sau necaz cu îngăduință și fără a murmura. Precum a spus și revelatorul: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” — Apoc. 2:10

Condiția de durere sau necaz care se sugerează în textul nostru principal poate veni asupra poporului Domnului care sunt soldați ai crucii atunci când ei suferă pentru dreptate. Aceasta poate avea loc sub formă de persecuție într-o formă sau alta, sau posibil prin pricinuire a vătămării corpului fizic. Suferința creștină în decursul timpului prezent poate de asemenea lua forma epuizării mintale, stresului sau altor neputințe ale trupului. Unele dintre acestea pot rezulta din încrederea noastră în Domnul și din eforturile rezistente de a rămâne credincioși Chemării noastre Înalte. Noi putem de asemenea suferi în efortul nostru de a vesti mesajul adevărat al Evangheliei privitor la viitoarea binecuvântare a împărăției pentru toată omenirea.

Cel mai remarcabil exemplu pe care îl avem de răbdare în suferință, adusă prin credință în serviciul Divin, este Domnul nostru Isus. De la Iordan până la cruce, serviciul Său a fost cel mai greu. Zilnic El dădea tot ce avea, neținând nimic pentru sine. Profetul Isaia a spus: „De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cel mare și va împărți prada cu cel puternic, pentru că S-a dat pe Sine Însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatul multora și a mijlocit pentru cei vinovați.” — Isa. 53:12

Călătoria lui Isus din loc în loc era nespus de grea, în special când se compară cu mijloacele de transport din lumea noastră modernă. Deși era un bărbat tânăr și perfect, slujba Sa istovitoare este în general recunoscută

ca fiind o faptă de răbdare excepțională. Este de asemenea foarte evident din Scripturi că vindecarea bolnavilor, precum făcea El, deși prin folosirea puterii miraculoase Divine, ce era la dispoziția Lui, nu se făcea fără cheltuirea propriei Sale energii în misiunea Sa de vindecare, și epuizarea vitalității.

După ce Isus și-a ales pe cei doisprezece să fie ucenicii Lui (Luca 6:13- 16) el era găsit de către acei care căutau să-l vadă și să-l audă vorbind. Mulțimi mari de oameni de asemenea veneau să fie vindecați de El, precum este înregistrat la Luca: „S-a coborât împreună cu ei și S-a oprit într-un loc șes, unde se afl au mulți ucenici de ai Lui și o mare mulțime de oameni care veniseră din toată Iudeea, din Ierusalim și de pe țărmul Tirului și al Sidonului, ca să-L asculte și să fie vindecați de bolile lor. Cei chinuiți de dureri necurate erau vindecați. Și tot poporul căuta să se atingă de El, pentru că din El ieșea o putere care-i vindeca pe toți.” (vs. 17-19) Cuvântul „putere”, folosit aici de către Luca, sugerează măsura uimitoare de energie pe care a posedat-o Domnul nostru chiar pe parcursul misiunii Sale pământești, care nu a fost decât o ilustrare a puterii mai mari ce va fi exercitată pentru toată familia umană în guvernarea împărăției Sale viitoare.

Această putere [energie] pe care a folosit-o Domnul Isus de asemenea ni s-a adus la cunoștința noastră la o altă ocazie: “Și era o femeie care de doisprezece ani avea o hemoragie; ea își cheltuisese toată averea cu doctorii, fără s-o fi putut vindeca vreoa unul. Ea s-a apropiat pe dinapoi și sa atins de poala hainei lui Isus și îndată hemoragia s-a oprit. Și Isus a zis: „Cine s-a atins de Mine?” Fiindcă toți tăgăduiau, Petru și cei care erau cu El au zis: „Învățătorule, mulțimile Te împresoară și Te îmbulzesc, și Tu zici: „Cine s-a atins de Mine?” Dar Isus a răspuns: „S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit o putere din Mine.” (Luca 8:43-46) Cu adevărat poate fi spus despre Isus că „El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre.” — Mat. 8:17

Isus astfel dădea de la El cu credință și cu răbdare continuă. El bucuros a îndurat durerea și suferința, dorind exclusiv ca voia Tatălui să se facă în El și prin El. Isus a știut că răbdarea credincioasă de asemenea necesita perseverență în lucrarea de purtare a mărturiei Adevărului, și partea Lui în această măreață lucrare a fost la sfârșit împlinită doar după ce fusese credincios până la moarte.

EXEMPLUL LUI PAVEL

Un alt exemplu remarcabil de slujitor credincios care a suferit suferință fizică îndelungată pentru Numele Domnului a fost Apostolul Pavel. El a zis: „Și eu voi cheltui prea bucurios și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufl etele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sânt iubit de voi cu atât mai puțin?” (II Cor. 12:15) Șirul lui de experiențe în orice loc pe care l-a vizitat în diferitele călătorii misionare au cuprins stresuri și deseori pricinuire a suferințelor fizice printr-un mod sau altul.

Scriind despre aceasta, Pavel a spus despre el însuși: „În munci, și mai mult; în lovituri, fără număr; în închisori, și mai mult; de multe ori în primejdii de moarte. De cinci ori am primit de la iudei patruzeci de lovituri fără una, de trei ori am fost biciuit cu nuiiele, odată am fost împroșcat cu pietre, de trei ori am suferit naufragiu, o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în deșert, în primejdii pe mare, în primejdii între frați mincinoși. În muncă și în oboseală, în vegheri adesea, în foame și în sete, în posturi adesea, în frig și în lipsă de îmbrăcăminte. Și pe lângă aceste lucruri de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate bisericile.” — II Cor. 11:23-28

Scriindu-i lui Timotei, Pavel, care îndurase atât de mult pentru Numele Domnului, a îndemnat: „Ia-ți partea ta la suferință, ca un bun ostaș al lui Hristos Isus.” (II Tim. 2:3) Pentru a arăta că el niciodată nu se aștepta ca alții să facă ceea ce el însuși nu dorea să facă, el a spus: „De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să aibă parte de mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică.” (vs. 10) Apostolul a adăugat o mărturie frumoasă despre multele lui necazuri și a zis: „Tu însă mi-ai urmărit de aproape învățătura, purtarea, năzuința, credința, îndelunga răbdare, dragostea, stăruința, persecuțiile, suferințele care au venit peste mine în Antiohia, în Iconia, în Lистра. Știi ce persecuții am răbdat; și Domnul m-a eliberat din toate.” — II Tim. 3:10, 11

Să nu se înțeleagă greșit, totuși, că probele îndurărilor fizice ale lui Pavel în serviciul Domnului erau ușoare pentru el, deoarece acestea erau foarte grele, precum a scris el mai departe: „Ci mă port aspru cu trupul meu și-l

țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am predicat altora, să fiu eu însumi dezaprobat.” — I Cor. 9:27

Este important de remarcat că, pe lângă zelul pe care îl avea Pavel pentru Domnul, și hotărârea lui fermă de a realiza tot ce se cerea de la el, el nu îndura experiențele cu propria lui putere. El avea ajutor special de la Domnul, precum este indicat în îndemnul său către Timotei: „Să nu-ți fie rușine, deci, de mărturia Domnului nostru, nici de mine, cel ținut în lanțuri pentru El, ci suferă răul împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu.” (II Tim. 1:8) Ceea ce a avut în vedere Pavel prin aceasta era că el era în stare să poarte suferința care venea asupra lui în serviciul Adevărului datorită ajutorului dat de Domnul.

Acest ajutor special era prin Spiritul Sfânt, puterea sfântă de la Dumnezeu. În scrisoarea lui către frații din Efes, el a spus: „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.” (Efes. 6:10) Ca și în cazul tuturor celor credincioși care au existat înaintea noastră, Tatăl nostru Ceresc este capabil să înfăptuiască aceasta și pentru noi. „Iar a Celui care, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică...” — Efes. 3:20

Spre deosebire de experiențele unora din Biserica timpurie, noi astăzi nu suntem chemați să luăm parte la aceleași experiențe care aveau loc deseori parcursul diferitor perioade și locuri. În multe privințe, experiențele noastre ca urmași ai Învățătorului constituie mult mai puține suferințe fizice prin care au trecut mulți dintre acei care ne-au precedat. Dar acesta este un motiv mai mare pentru a nu reține nimic din timp sau energie pe măsură ce ne străduim prin toate mijloacele ce le avem la dispoziție să demonstrăm bunăvoința noastră de a îndura orice suferință ar putea rezulta din credința noastră.

Pentru a umbla pe această cale, precum Domnul nostru ne-a dat un exemplu, noi trebuie să mergem pe urmele Lui și să umblăm în înnoire de viață cu El. „Noi, deci, prin botezul pentru moarte am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat dintre cei morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să umblăm în înnoire de viață. În adevăr, dacă am fost identificați cu El printr-o asemănare cu moartea Lui, vom fi una cu El și în înviere.” — Rom. 6:4, 5

Acest lucru implică nu numai o conformare pasivă la ordinea sau spiritul Său, ci de asemenea un zel activ, energic în răspândirea Adevărului minunat pe care îl împărtășim, cu orice preț și risc. Deși riscurile de pericol la care suntem expuși astăzi în mărturisirea Adevărului sunt foarte diferite față de acelea ale primilor ucenici ai lui Isus, totuși există pericole. Multe dintre acestea sunt subtile, înșelătoare și descurajatoare; și dacă nu suntem veghetori, ele pot provoca poticnire precum și faptul ca noi sa fim neroditori și necredincioși în serviciul Domnului.

Să nu permitem ca vreo filosofie umană înșelătoare să ne convingă că nu mai avem nevoie să îndurăm jertfire de sine în serviciul Domnului, al Adevărului, și fraților. Teoriile ce oferă scuze acceptabile pentru a nu continua să îndurăm greutăți în proclamarea Adevărului sunt foarte ispititoare pentru trup. Nimic altceva decât sinceritatea consacrării noastre și hotărârea fermă de a îndura cu credință până la sfârșitul cursului nostru nu ne va proteja de astfel de înșelătorii.

Atitudinea răbdării și credinței ne va ține credincioși și loiali în Adevăr atunci când ajungem să înțelegem că favoarea deosebit de mare făcută nouă de Tatăl Ceresc este mult mai bună decât aceea ce poate oferi lumea, sau orice ar putea avea și oferi această lume prezentă. Noi, cei care cu umilință și credință, am depus pe altarul lui Dumnezeu orice lucru pământesc, orice speranță și ambiție, și orice forță a ființei noastre, putem să ne bucurăm spunând veștile bune celor care au urechi de auzit. Ne bucurăm să aducem laude Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina aceasta minunată. Mesajul este prea bun pentru a fi reținut. Dacă nu l-am putea proclama, ar fi ca un foc arzător închis în oasele noastre, astfel că trebuie să-l spunem. Noi voim ca proclamarea lui să ne coste neînțelegere și persecuție din partea foștilor prieteni, și posibil încetarea legăturilor pământești. Noi voim ca el să ne coste severitatea lumii. Astăzi, ca și în trecut, avem privilegiul să mărturisim Adevărul prin cuvântul rostit în conversații private sau la întruniri publice. Putem avea de asemenea privilegiul de a scrie scrisori prietenilor și rudelor când este potrivit să facem aceasta. Suntem binecuvântați prin accesul la mesajul tipărit al Adevărului, radio, televizor și internet cu care putem ajuta să ducem mesajul Adevărului. Prin toate aceste mijloace, Evanghelia Împărăției continue să se răspândească în toată lumea pentru a fi o mărturie pentru toate națiunile.

Noi putem sluji cu credință Adevărului ca ambasadori ai lui Cristos. Cu siguranță, toți acei care stau fermi în acest spirit vor coopera în orice mod ei pot când Domnul le dă ocazie. Toți pot contribui prin rugăciuni la acest serviciu pe parcursul ultimilor ani ai Veacului Evanghelic prezent. Să răbdăm cu credință pentru a ne face chemarea și alegerea sigure.

*Mă voi sili pân-oi sosi,
În fericire.
Mă voi lupta până-oi putea,
Lua-nvingere.
Alerg, de m-oi osteni,
De sus putere-oi primi;
Așa luptând, nu disperând,
Scop voi ajunge.*

*Ca un chemat, eu am plecat,
'Naintea Mielului.
Nu m-oi lăsa, voi alerga
Să iau plata Lui.
Iar cine aleargă rău,
Își pierde finicul său.
Eu las toate la o parte
Nu caut înapoi.*

*Doamne-ndreaptă a mea față
Spre scopul dorit.
Dă-mi putere în picioare,
De-aș fi ostent.
De m-aș sminti să-mi vorbești,
În goană să mă scutești.
A Ta milă mă conducă,
Să fiu mântuit.*